

ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ ΒΑΘΥΦΩΝΑ

Φτερὸ δὲν' ἔλαχε, ὁ φωνή, γιὰ νὰ σὲ πάγ ψηλά.
Ἐσ' εἶσαι ἀκέρια ἡ θάλασσα ποὺ ἀγέρας τὴν κυλᾶ.

Πλατειά, βαρειά, ἀργοκύμαντη, τέλος παντοῦ κι ἀρχή,
πλάνα σειρήνα στὴ λαλιὰ καὶ τέρας στὴν ψυχή.

Ἡ ἐνάλια πλάση μέσα σου τρέμει καὶ σπαρταρᾶ.
Γαλήνη ἀν εἶναι ἡ τρικυμιά, πάντα εἶναι μιὰ ἡ χαρά.

Τραβᾶς μὲ τὴν ἀγάπη σου τὸν κάθε ὄντειρον,
κι ὅσο κι ἀν εἶσαι λεύτερη στεριά καὶ σὺ πατεῖς.

Στὴν ἀγκαλιά σου ὄλόγυρα κάθε στεριά κρατεῖς,
ἀπὸ τὰ μάταια πάθη μας φτάνει δεινὴ ἡ κραξιά.

Τῶν ὄντων τὰ στενάγματα, σύνεφα·σαλαγῆς,
μαυρίζουν καὶ σωριάζουνται καὶ φεύγουν ἀπ' τὴ γίσ.

Ἄλαργα μὲ τὰ κύματα πᾶνε νὰ διαλυθοῦν
κ' οἵ τρικυμιὲς πολύφωνες ἀπλώνουνται νάρθοῦν.

Κι ὅταν ἡ ἀγάπη ἀσάλευτη τὸ θεῖο κρασὶ κερνᾶ,
ξεσπᾶ ἔνας ἥλιος ἀρχοντας κ' εἰν' ὅλα γαλανά.

Τρέμουν οἱ δίπλες τοῦ νεροῦ κι ὄλοχρυσες γελοῦν,
κι ὅμως λιγάκι πιὸ βαθιὰ τὰ γέλια δὲν κυλοῦν.

Σ' ἀκολουθεῖ παντοῦ ἡ καρδιά, σὲ δέχεται κι ὁ νούς.
Διψᾶς ἡ ζωὴ μας τόνειρο σὲ κόσμους μακρινούς.

Μὰ ἐσὺ μανιεύεις τᾶγνωρα, στ' ἀδιάλυτα γυρνᾶς,
σ' ἔρμες κουφάλες νείρεσαι, μὲς στὶς ψυχὲς περνᾶς.

Ξυπνᾶς ἔδῶ τοῦ μυστικοῦ τοῦ πόθου τὴν ὁρμή,
φέρνεις ἔκει τοῦ λυτρωμοῦ τὴ γλύκα στὸ κορμί.

Κ' ἐμέ, ποὺ ἔχω τὰ βήματα πρὸς τὴ ζωὴ δειλά,
μὲ παραδίνεις στὸ σκληρὸ τὸν ἔρωτ' ἀπαλά.